

VFA Eritreaprojekt 2005, 9-23 April

Vi var 5 optiker från skolan i Kongsberg samt ytterligare en norsk optiker samt 5 assistenter och en dokumentatör från Sverige. Inalles 12 personer.

Facit från resan blev att vi tillsammans med våra Eritreanska kollegor registrerade ca 1202 personer. Drygt tusen par glasögon delades ut.

Jag tycker det var en mycket bra resa. Det var ett bra och positivt gäng både optiker och assistenter. Trots att vi var så många var det ingen som inte klarade av de strapatser som oundgängligen uppstår på ett sådant här uppdrag. Stämningen var god och positiv och vi var alla roade av arbetet. Alla fick dessutom vara friska under hela perioden.

Förberedelsearbetet hade varit mycket gott. Vi visste var vi skulle jobba och var välkomna och väntade av myndigheterna. Vi har ju numera bra kontakter lokalt genom Eritrean National Association For The Blind (ERNAB) och dr Desbele på Birhan Eye Hospital i Asmara. Dr Desbele är, förutom ögonläkare, chef för all ögonsjukvård i Eritrea

Alla praktiska arrangemang fungerade väl. Vi blev hjälpta genom tullen på ett smidigt sätt av en tjänsteman från hälsovårdsministeriet. Vi arbetade även denna gång med bas i Keren, landets tredje största stad ca tre timmars bilresa norrut från huvudstaden Asmara. Ena veckan hade vi patienter i Keren och andra veckan reste vi ytterligare en halvtimme nordväst till en liten stad Hagaz. Vi arbetade tillsammans med sex personer från den Eritreanska hälsovården. 2 sjuksköterskor och 4 "oftalmic assistants"(två alldeles nyutbildade) , dessa assistenter är sjuksköterskor med specialutbildning i ögonsjukvård. De kan till exempel operera grå starr och byta ut linsen mot en konstgjord (tillverkad i landet!).

Vi bodde enkelt men bekvämt på Keren Hotel som har en fantastisk takterass där man kunde beundra solnedgången efter dagens vedermödor.

Transporter och lokaler samt rekrytering av patienter tycker jag fungerade tämligen väl. I Keren var det visserligen stundtals kaotiskt utanför dörren dock inte mer än tidigare år. I Hagaz var köandet mycket bättre organiserat där var trycket på dörren betydligt lugnare och stämningen i kön präglades av mycket tålamod.

Samarbetet med den Eritreanska sjukvården blev alltså mycket bra. De oftalmic assistants som jobbade med oss, Elsa och Wahab är ju specialutbildade på

ögonsjukdomar. Ett problem vid förra resan jag var med på var att det var svårt att för myndigheter och patienter förklara skillnaden mellan ögonsjukdom och synsvaghet. VFA klarar ju inte att behandla ögonsjukdomar men däremot är våra optiker bra på att göra synundersökningar, så kallade refraktioner, och fastställa behov av korrektion. Vår erfarenhet från tidigare resor är att Eritreanerna inte är så drivna på synundersökningar men som sagt bra på att diagnostisera och behandla ögonsjukdomar. Dessa båda yrkesgrupper kompletterade här varandra på ett sätt som gjorde det möjligt att förse så många behövande Eritreaner med glasögon som vi faktiskt gjorde. Dessutom var det roligt att lära känna den Eritreanska sjukvårdspersonalen.

Att vi sedan blev inviterade till studiebesök på Dövskolan i Keren och jordbruksskolan i Hagaz var ju positiva händelser som bidrog till att få perspektiv på landet och sin egen insats.

Som alltid när man vistas och arbetar i främmande land tar det ett tag att lära sig den kultur man verkar i. Missionärer som ofta brukar stanna länge på ett ställe hävdar att det tar tiotals år innan man kan tänka sig att förstå den afrikanska kultur man verkar i. Jag är fullständigt medveten om att jag inte har mer än en mycket rudimentär kunskap om den Eritreanska folksjälen. Detta tillsammans med språksvårigheter gör förstås arbetet svårare.

Vilket intryck man gjort i landet hur befolkningen ser på VFA och dess arbete kanske det dröjer innan vi riktigt får reda på. De patienter man kommer ihåg är ju de som har kraftig synstörning och fått "synen tillbaka" av ett par glasögon med udda styrka.

Sammanfattningsvis tycker jag att det var en mycket bra resa både socialt; i gruppen och i samröret med eritreanerna, samt arbetsmässigt; vilka patientgrupper vi undersökte och kunde hjälpa med glasögon.